

6 Ιανουαρίου 2023

Στάρετς Παρθένιος, Όταν τον επισκέφτηκε το Άγιο Πνεύμα με την μορφή περιστεριού!

[Ορθοδοξία](#) / [Θαυμαστές Διηγήσεις](#)

Στάρετς Παρθένιος (1790-1855).

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Το λευκό περιστέρι

Από μικρό παιδί ο στάρετς Παρθένιος (1790-1855) σεβόταν και τιμούσε τον Παράκλητο, το τρίτο πρόσωπο της Αγ. Τριάδος. Στα εφηβικά του μάλιστα χρόνια απόλαυσε μια ιδιαίτερη επίσκεψη της χάριτός του.

«Επιστρέψαμε, διηγείται ο ίδιος, με τον αδελφό μου από το σχολείο στο σπίτι. Η απόστασις ήταν μεγάλη και μας βρήκε η νύχτα. Σταθήκαμε λοιπόν κάπου να ξεκουρασθούμε. Ξαπλώσαμε καταγής, κάτω από τον απέραντο ουρανό.

Η βραδιά είχε ξαστεριά, και για αρκετή ώρα δεν μπορούσα να κλείσω μάτι. Δεν γνωρίζω γιατί μέσα στην ψυχή μου υπήρχε μια ανείπωτη χαρά.

Κοίταζα ψηλά τον ουρανό με τ' αναρίθμητα αστέρια του, όταν ξαφνικά βλέπω ένα περιστέρι, λευκό σαν το χιόνι, να έρχεται προς το μέρος μου!

Απόρησα...

Πού βρέθηκε το περιστέρι αυτό; Μήπως ήταν δικό μας; Μα εμείς δεν είχαμε στο σπίτι μας περιστέρια. Αλήθεια, πόσο όμορφο ήταν! το κοίταζα και δεν χόρταινα να το βλέπω. Δεν πετούσε εδώ κι εκεί.

Βρισκόταν ακριβώς από πάνω μου. Άλλοτε υψωνόταν και άλλοτε χαμήλωνε.

Ξύπνησα γρήγορα τον αδελφό μου, που κοιμόταν πλάι μου.

- Κοίτα! του είπα. Βλέπεις ένα περιστέρι;
- Ποιο περιστέρι; Πού είναι;
- Νάτο, φτερουγίζει από πάνω μου.
- Όχι, αδελφέ μου, δεν βλέπω τίποτε. Εσύ φαίνεται παραμιλάς στον ύπνο σου...

Γύρισε από το άλλο πλευρό και ξανακοιμήθηκε. Εγώ όμως ως τα χαράματα δεν απομάκρυνα τα μάτια μου από τον βραδινό επισκέπτη.

Θεία χαρά είχε πλημμυρίσει την ψυχή μου.

Μόλις ξημέρωσε, το περιστέρι χωρίς να πετάξει, ξαφνικά έγινε άφαντο! Από τότε όμως απλώθηκε στην καρδιά μου θεία γλυκύτης και άναψε πόθος για κάτι υπερκόσμιο. Κανένα γήινο πράγμα δεν με γοήτευε. Φαινόταν πως δεν θα μπορούσα πια να παραμείνω στον κόσμο».

Το γλυκύτερο αυτό όραμα ποτέ δεν μπορούσε να το ξεχάσει ο στάρετς. Σε μια μάλιστα προσευχή δοξολογίας προς το Πανάγιο Πνεύμα γράφει: «Απερίγραπτε Παράκλητε, που εκπορεύεσαι από τον Πατέρα και αναπαύεσαι στον Υιό, στήσε μέσα μου τον ναό της μεγαλωσύνης σου. Ενθυμούμαι την εμφάνισι της γαλήνιας και απαλής χάριτος σου, στη νεανική μου ακόμη ηλικία, τότε που με τη μορφή περιστεριού επισκέφθηκες έμενα τον οκνηρό και αμελή».

Από το βιβλίο, «Χαρίσματα και χαρισματούχοι», τόμος β', των εκδόσεων της Ιεράς Μονής Παρακλήτου.

<https://bit.ly/3CtspYt>